

konna. Madiš wa hea mees, foowib isegi Lullile head!" Nõnda katus Kaie mure, ta ostis naha ãra ja läks jälle kolu poole tagasi. Maer seisis tal moka peal kui mõtles, et nii kogemata õnnega kolu juhtunud.

Poole teepeal jäi Kaie seisatama: „pean ometi waatama, käs riie on veel nii ilus!" Legi riidekimbu lahti, mõtis waranduse wålja, riie oli ilus mõlemilt poolt waadata. Pani riide paberit sisse ja pidi minema, aga enne veel kuulis ta selja tagant wankre kolnat, põõris ümber ja mis ta nägi, oli nii imelik pealt näha, et ta seisma jäi. — Wankre oli otse ühe liliusilgu widamise jaust, mis alles üleüldse mudaga oli, raudjas kontsik hobune ees, kes edasi käies tee pealt heina kõrja korjas. Hale näha! Wankre kõrwas käis mees, riide rábalad iku peal, paremas peus piits, aga ta pahema käe naeal käis wäikene poiss, aru-järele kolm ehet neli aastat vana, palu jalut, suur täie mehe kuub selgas, saba loha taga, suur mütts üle pea. Kaie seisis ja waatas ehmatand näuga pealt. „Tere Jumalime!" ütles

mees. „Tere, tere! kuhu Teie tee lähab?" „Pärnu poole!" oli vastus. „Wõi Pärnu poole!" ütles Kaie; — „pikk tee ees, ja waene poisike peab jala käima; eks sa pane teda wankre peale istuma?" „Kui ãra wâsib, eks ma siis tösta wankreesse!" Korraga aga kuuleb Kaie ühe wäikese lapse nuttu häält. „Heldekene kes seal nutab?" küsits naine. Suure kuuega poiss lükkas müttsi kukla taha ja ütles: „See on wäikene Jaak." „Armas Jumal! mees, eks sa siis aita wäetimat!" ütles Kaie, „eks see ole wist sinu oma laps ja mils ta kisendab?" „Gi ma tea!" ütles mees, „nâlga tal kül ei wõi olla, kisendab wist ema järele!" „Kus ta ema siis on?" küsits naine. „Kus ta on!" vastas mees ja käskis poissi: „Herm, ütle sina, kus ema on!" Herm lükkas müttsi nina pealt ülesse ja ütles: „Ema on Jumala juures!" Mees kärgatas kord valjuste, laps jäi waid. „Oh mu suda tahab lõhkeda," ütles Kaie; „ema furnud ja wäetima lapsega käid piika teed!" „Mis pean ma tegema? wabandas isa; naine suri tee